

De ogen zijn niet zo simpel.
Ze lachen. Ze fronsen.
Ze trekken gekke bekken, die ik niet begrijp.
Ik duw mijn oren dicht en knijp mijn ogen toe.
En nog zijn ze niet weg.

Acht.
Vier maal twee.
Acht min twee min twee min twee min twee.
Nul.
Geen kunst.

Ik denk aan Lies.
Lies met de mooie, bruine ogen.
Het kuiltje in de wang.
Vroeger woonde ze in mijn straat.
Ze lachte en speelde met mij.

Dat was toen.
Nu doet ze het ook.
Ze duwt tegen mijn arm
als ik schrijf.
Ik doe mijn best,
echt waar.
Maar de kras op mijn
blad is groot.
Juf kijkt boos.

Mijn bank staat fout.
Pal in het midden
van de klas.
Ze zitten allemaal
om mij heen.
Als juf weggaat uit
de klas, voel ik het.
Het is zover.
Ik doe mijn ogen dicht.
Misschien gebeurt er
dan niets.
Als ik dat vaak genoeg
denk, lukt het vast.

